

[Palle Simonsen]

Når det drejer sig om det, som forespørgerne kalder atomoprustningen i Europa, er det nok væsentligt at slå nogle ting fast. Det er allerede gjort af tidligere ordførere, og det er i og for sig også gjort af udenrigsministeren, men jeg føler, at de, der er parat til at bakke den danske sikkerheds- og forsvarspolitik, som vi har kendt den indtil dato, op, ikke kan sige disse ting tilstrækkeligt ofte.

Gennem 1970'erne har Sovjet opstillet taktiske atomvåben i Warszawapagtens regie i et rystende omfang, og det er egentlig fantastisk, at hr. Steen Folke – som også hr. Christophersen var inde på det for et øjeblik siden – kan stå her på talerstolen og sige, at russerne følger såmænd godt med. Når man vender tingene i den grad på hovedet, som hr. Steen Folke gør i dette tilfælde, er det i hvert fald meget svært at få en dialog i stand med forespørgeren. Men med det, der er sket i Warszawapagtens regie, er det oplagt, at NATO måtte tage situationen op til alvorlig overvejelse, såfremt NATO-målsætningen om tilstrækkelig afskrækkelseseffekt fortsat skal have en mening. Det var jo i virkeligheden ikke mindst den vesttyske forbundskansler, Helmut Schmidt, som rejste spørgsmålet over for USA og gav udtryk for de bekymringer, som det måtte give anledning til i Vesteuropa, at man opstillede så mange mellemdistanceraketter i Warszawapagtens regie, som tilfældet var.

Jeg synes nok, det er værd at understrege, fordi man også i denne debat undertiden kunne få indtryk af, at de nye mellemdistanceraketter i Vesteuropa er et projekt, som skal pådannes os af USA. Det er jo ikke tilfældet.

Som nævnt blev beslutningen om opstillingen af de 572 mellemdistanceraketter taget på et NATO-ministermøde i 1979, og den er jo – heldigvis vil jeg sige – bekræftet nu igen forleden, men først i 1983 skal opstillingen påbegyndes.

Det er væsentligt heroverfor at fremhæve – hvad også udenrigsministeren gjorde – at allerede i dag har Sovjet opstillet moderne taktiske atomvåben i et antal, der overstiger de 572, og at man hver femte dag opstiller en ny SS-20 raket med tre sprænghoveder. Det vil sige, at det, vi diskuterer muligheden af at begynde opstillingen af i 1983, er et antal, som er mindre end det, der i dette øjeblik findes i Warszawapagtens regie, og med den

hastighed i opbygningen, som vi er vidne til i Warszawapagten, vil det i hvert fald være særdeles fejlagtigt at tale om, at NATO-beslutningen er udtryk for ny oprustning.

På samme måde som det væsentligste problem i debatten om Norden som atomvåbenfri zone er fjernelse af sovjetiske atomvåben i Østersøen og på Kolahalvøen, er forudsætningen for at undgå yderligere atomvåben i Europa, at Sovjet indstiller sin hasteopbygning i Østeuropa.

Det er klart, at NATO-beslutningen ikke skal gennemføres for vores fornøjelses skyld, men alene for at gøre NATO tilstrækkeligt troværdig. Vi må også håbe, at beslutningen kan danne basis for forhandlinger mellem stormagterne med henblik på reelle aftaler om afspænding, for disse aftaler om afspænding må vi naturligvis alle være interesseret i. Men hovedspørgsmålet er: hvilke midler tages der i anvendelse? Når man f. eks. ser på den stærkt voksende sovjetiske aktivitet i farvandet omkring vort eget samfund, er der ikke grundlag for megen optimisme.

Budskabet fra fredsdemonstranterne burde derfor først og fremmest have adresse til Sovjet, men det fremgår jo klart af hr. Steen Folkes tale her i dag, at det har det ikke. Sovjet bliver taget med i en parentes for en ordens skyld og som en slags kosmetik, men dybest set ligger det ikke i hr. Steen Folkes betragtninger.

Man er også tilbøjelig til at glemme i diskussionen om fredsbevægelser, at NATO i virkeligheden er den største og indtil dato mest fredsbevarende organisation, vi har haft. Det er klart, at de fredsdemonstrationer, som i denne tid finder sted i en række vestlige hovedstæder, må påkalde alle politikeres opmærksomhed. Der er for os ingen tvivl om, hvor inspirationen til disse demonstrationer kommer fra, men det er naturligvis lige så klart – og her er et enkelt punkt, hvor jeg kan være enig med hr. Steen Folke – at ikke alle, der deltager i fredsdemonstrationer, er kommunister eller medlemmer af hr. Steen Folkes parti. Den omstændighed, at sammensætningen er, som den er, fortæller til gengæld noget om, at informationsniveauet med hensyn til udviklingen i denne verden er for lavt, og at de politiske partier, der her i landet bakker NATO op – og det gælder i øvrigt også politikere i den øvrige del af den vestlige verden – har en stor forpligtelse med